

Sygn. akt V U 329/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku P. Z. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ustalenie właściwego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego

na skutek odwołania P. Z. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 22 stycznia 2016 r.

znak (...)/(...)dec. nr (...)

I. **oddala odwołanie,**

II. **zasądza od wnioskodawczyni na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. kwotę 4800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt V U 329/16

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 22 stycznia 2016 r., znak: (...)/(...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ustalił dla ubezpieczonej P. Z. (1) jako właściwe ustawodawstwo polskie w zakresie zabezpieczenia społecznego na okres od dnia 1lutego 2014 r. do nadal.

Decyzję powyższą ZUS podjął na podstawie art. 83 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t. jedn.: Dz.U. z 2015 r., poz. 121 z późn. zm.) w związku z art. 11 i art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 r.) oraz w związku z art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 284/1 z dnia 30 października 2009 r.).

W uzasadnieniu ww. decyzji ZUS wskazał, że instytucja ubezpieczeniowa R. S.– S. P., na podstawie przeprowadzonej kontroli w firmie (...) s.r.o., ustaliła, że nie dochodziło do realnego wykonywania pracy na rzecz w/w firmy ,a sama firma jest tzw. „wirtualną skrzynką ”.

Jednocześnie S. P. pismem z dnia 30 września 2015r. poinformowała dodatkowo ZUS, że ubezpieczona P. Z. (1) nie została zgłoszona przez (...) s.r.o. -jako pracownik - do ubezpieczenia społecznego na terytorium S. .

W uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wskazał , że podziela pogląd s. (...) instytucji , że praca wykonywana przez P. Z. (1) na rzecz (...) s.r.o. nie ma sensu ekonomicznego , gdyż nie przynosiła wymiernego zysku ekonomicznego , bowiem wynagrodzenie osiągnięte przez skarżącą nie pokrywało nawet kosztów jej dojazdu, noclegu. W konsekwencji praca uznana została za pracę o charakterze marginalnym na rzecz (...) s.r.o., która nie ma wpływu na ustalenie ustawodawstwa właściwego .

Wobec powyższego –w ocenie strony pozwanej – jedyną aktywnością zawodową P. Z. (1) pozostaje prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej na terenie Polski. Z tego też powodu za właściwe dla ubezpieczonej uznano ustawodawstwo polskie – w oparciu o przepis art. 11 ust. 3 lit. a cyt. wyżej rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004. Do takiego wspólnego porozumienia doszły instytucje: polska oraz s. (...) po zastosowaniu procedury przewidzianej art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni P. Z. (1). Skarżąca wniosła o uchylenie ww. decyzji w całości i wydanie orzeczenia stwierdzającego, iż od dnia 1 lutego 2014 r. podlega ustawodawstwu słowackiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

Zaskarżonej decyzji ubezpieczona zarzuciła naruszenie:

1. art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 200 z 7-6.2004, s. 1) poprzez:

- zaniechanie przez ZUS realizacji bezwzględnego obowiązku, a więc ustalenia ustawodawstwa s. (...) od dnia 1 lutego 2014 r. do nadal,

- stwierdzenie, że odwołująca się podlega obowiązkowo ustawodawstwu polskiemu od dnia 1 lutego 2014 r. do nadal, podczas gdy -z uwagi na okoliczność rzeczywistego wykonywania pracy na terytorium S. ZUS był zobowiązany do ustalenia dla odwołującego się wyłącznie ustawodawstwa s. (...);

2. art. 16 w zw. z art. 14 ust. 5b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s.1) poprzez pominięcie trybu współpracy z uwagi na dokonanie własnej oceny marginalności pracy najemnej , wykonywanej w drugim państwie członkowskim

Skarżąca zarzuciła , powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2013r. wydany w sprawie IIUK 333/12 , że w sytuacji , gdy osoba wchodzi w stosunki ubezpieczenia społecznego o charakterze transgranicznym przez jednoczesne wykonywanie działalności w różnych państwach to organ ubezpieczeń społecznych miejsca zamieszkania ubezpieczonej uprawniony jest tylko do wskazania ustawodawstwa właściwego stosownie do art. 13 ust.3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Tymczasem polski organ ubezpieczeń społecznych – nie mając kompetencji – dokonał oceny zaistniałego stosunku ubezpieczenia w sensie prawnym . Określenie ustawodawstwa właściwego wskazującego na instytucję miejsca świadczenia pracy najemnej wyłącza ocenę przez instytucję miejsca zamieszkania , czy stosunek prawny będący podstawą objęcia ubezpieczeniem społecznym w kraju świadczenia pracy jest ważny według prawa miejsca zamieszkania ubezpieczonego . W konsekwencji , zdaniem skarżącej Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie miał kompetencji do oceny zaistniałego stosunku ubezpieczenia w sensie prawnym , poprzez ustalenie czy praca na terenie S. ma charakter marginalny .

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od ubezpieczonej kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu przywołał te same argumenty, co w zaskarżonej decyzji, a nadto dodał, że w oparciu o treść art. 16 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 zwrócił się do s. (...) instytucji ubezpieczeniowej w celu określenia właściwego ustawodawstwa na mocy wspólnego porozumienia i dopiero po przedstawieniu przez nią stanowiska, że spółka (...) s.r.o. jest wyłącznie spółką – skrzynką pocztową i jej pracownicy nie wykonują pracy na terenie R. S., jak również że P. Z. (1) nie została od dnia 1 lutego 2014 r. zgłoszona do obowiązkowego ubezpieczenia społecznego jako pracownik, ZUS ustalił, że odwołująca nie podlegała ubezpieczeniom społecznym z tytułu pracy najemnej wykonywanej na terenie S.

Dodatkowo wskazano, że wnioskodawczyni wyrejestrowała się z polskiego systemu ubezpieczeń społecznych, ale nie przedstawiła dokumentu A1 wydanego zgodnie z art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009.

Zdaniem organu rentowego brak tego dokumentu spowodował, że do czasu wiarygodnego wykazania przez ubezpieczoną faktycznego wykonywania normalnej pracy na rzecz pracodawcy s. (...), do sytuacji skarżącej mogły mieć zastosowania wyłącznie przepisy prawa krajowego. Obowiązkiem wnioskodawczyni było zatem zgłoszenie się do polskiego systemu ubezpieczeń jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą – poczynając od dnia 1 lutego 2014r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 25 lipca 2013r. Centrala (...) w B. przesłała do Departamentu (...) i Składek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. zawiadomienie dotyczące spółek, które na terytorium R. S. realizują działalność jako tzw. firmy skrzynkowe.

W przedmiotowym zawiadomieniu wskazano, iż Centrala (...) w B. przy współpracy z Narodowym Inspektorem Pracy przeprowadzili kontrolę u kilkunastu pracodawców, którzy zatrudniają osoby o podejrzenie niskich zarobkach i znikomym zobowiązaniem pracy. Celem kontroli było sprawdzenie realnego wykonania pracy przez pracowników wskazanych firm na terytorium R. S..

W przypadku m.in. pracodawców: (...) s.r.o. z siedzibą B. B. oraz P. s.r.o. w C. - dla pracowników, którym Centrala (...) już wystawiła formularze (...) to ci pracownicy podlegają (...) przepisom prawnym, w sytuacji gdy formularze te zostały już doręczone w/w pracodawcom oraz polskiej instytucji ubezpieczenia społecznego. Zatem nie będą one likwidowane z datą wsteczną.

Jeżeli natomiast po zakończeniu ważności formularza (...) stosunek ubezpieczenia u w/w pracodawców będzie nadal trwał – właściwy oddział (...) wyda postanowienie o wygaśnięciu ubezpieczenia z dniem, z którym skończyła się ważność formularza (...).

Co do pracowników (...) s.r.o. z siedzibą B. B. i P. s.r.o. w C., co do których - do daty sporządzenia zawiadomienia tj. do 25 lipca 2013r. nie zostało wydane postanowienie, którym przepisom prawnym podlegają – to na podstawie ustaleń kontrolnych stwierdzono, że w/w firmy są tzw. firmami skrzynkowymi i na terenie R. S. nie dochodzi do realnego wykonania pracy przez pracowników – właściwy oddział (...) wyda postanowienie o braku ubezpieczenia tzn., że pracownicy ci nie podlegają (...) przepisom prawa.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w W. nie wniósł zastrzeżeń do powyższych ustaleń w zakresie ustalenia podlegania ustawodawstwu słowackiemu przez pracowników (...) s.r.o. z siedzibą B. B. .

dowód :

zawiadomienie z dnia 25.07.2013r.k.41-47

Ubezpieczona P. Z. (1) od dnia 20 grudnia 2010 r. prowadzi na terytorium Polski pozarolniczą działalność gospodarczą .

Przedmiotem działalności wpisanym do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej jest fryzjerstwo i pozostałe zabiegi kosmetyczne .

W dniu 23 maja 2013r. P. Z. (1) wystąpiła z wnioskiem o ustalenie ustawodawstwa właściwego - na okres od 1 marca 2013r. do nadal - w związku z wykonywaniem pracy na rzecz s. (...) firmy (...) s.r.o. i jednoczesnym prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej na terenie Polski .

W piśmie z dnia 18 listopada 2013r. ZUS poinformował P. Z. (1) , iż z analizy dokumentów wynikało , że od 1 marca 2013r. wnioskodawczyni prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą na terenie Polski , a na podstawie informacji uzyskanej od (...) stwierdzono , że na terenie S. nie dochodzi do realnego wykonania pracy na rzecz firmy (...) s.r.o. przez pracowników tej firmy .

W w/w piśmie wskazano , że w stosunku do pracowników tej firmy (...) wyda postanowienie o braku ubezpieczenia na terenie S. .

W konsekwencji P. Z. (1) poinformowana została , iż ustawodawstwo polskie jest właściwym w zakresie zabezpieczeń społecznych , o czym zawiadomiono instytucje ubezpieczeniową S.. (...) w terminie 2 miesięcy nie wniosła zastrzeżeń do powyższych ustaleń .

dowód :

pisma ZUS z dnia : 4.12.2013r. i 5.12.2013r.k.8-10.

W dniu 1 lutego 2014 r. ubezpieczona zawarła umowę o pracę ze (...) pracodawcą – spółką (...) s.r.o. z siedzibą B. B..

W zawartej umowie o pracę strony postanowiły , że P. Z. (1) będzie wykonywała dla pracodawcy – (...) s.r.o. – pracę przedstawiciela handlowego za wynagrodzeniem w wysokości 2,24 euro na godzinę . Jako miejsce pracy strony określiły R. S.

W umowie określono , że charakter pracy nie pozwala by czas pracy został podzielony równomiernie na poszczególne tygodnie . Pracownik wyraził zgodę na nierównomierny podział czasu pracy przez pracodawcę i normowanie czasu pracy w zależności od potrzeby pracodawcy .

Z tytułu zatrudnienia w ww. firmie ubezpieczona otrzymywała miesięcznie następujące kwoty : za luty 2014r. - w wysokości 17,86 euro; za marzec 2014r. – w wysokości 20,68 euro.

Powołując się na powyższy tytuł ubezpieczenia P. Z. (1) wystąpiła z wnioskiem o ustalenie ustawodawstwa właściwego na okres od 1 lutego 2014r. do nadal w związku z jednoczesnym wykonywaniem pracy na rzecz (...) firmy (...) s.r.o. B. B. i jednoczesnym prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej na terenie Polski .

Do wniosku ubezpieczona nie dołączyła dokumentów mogących potwierdzić faktyczne zatrudnienie w w/w firmie .

Zakład Ubezpieczeń Społecznych pismem z dnia 14 maja 2014r. zobowiązał P. Z. (1) do przedłożenia dokumentów mogących potwierdzić faktyczne zatrudnienie w (...) s.r.o.

Jednocześnie w dniu 14 maja 2014r. ZUS wystąpił z pismem do (...) o potwierdzenie faktycznego wykonywania przez P. Z. (1) pracy na rzecz w/w firmy – na terenie S..

W dniu 3 czerwca 2014r. do ZUS złożone zostały przez wnioskodawczynię – niepotwierdzone za zgodność z oryginałem następujące dokumenty : listy obecności oraz zgłoszenie do ubezpieczeń przez pracodawcę (...) s.r.o.

Pismem z dnia 30 września 2015r. (...) po uprzednim ,dwukrotnym ponagleniu przez ZUS o nadesłanie odpowiedzi na zapytanie z dnia 14 maja 2014r. – poinformowała Zakład Ubezpieczeń Społecznych , że przeprowadziła kontrolę w firmie (...) s.r.o., na podstawie której ustalono , że nie dochodzi do realnego wykonywania pracy na obszarze R. S.na rzecz w/w firmy.

Ponadto (...) poinformowała polski organ ubezpieczeń społecznych , że P. Z. (1) nie została zgłoszona przez pracodawcę (...) s.r.o. do ubezpieczenia społecznego jako pracownik .

W piśmie z dnia 29 października 2015 r. ZUS ustalił dla ubezpieczonej od dnia 1 lutego 2014 r. jako właściwe - w zakresie zabezpieczenia społecznego- ustawodawstwo polskie i poinformował o tym stronę (...) , która w terminie 2 miesięcy do powyższych ustaleń nie wniosła zastrzeżeń.

W dniu 22 stycznia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wydał zaskarżoną decyzję /

/bezsporne, a nadto: akta ubezpieczeniowe ZUS, w tym: pismo ubezpieczonej z dnia 17.04.2014 r. k. 18, umowa o pracę z dnia 1.04.2014r. k. 13-16, raporty wykonania pracy k. 25, pismo ubezpieczonej z dnia 02.06.2014r. k.26; pismo ZUS z dnia : 14.05.2016r.k. 31, 8.01.2015r.k.29, 13.08.2015r. k.31,29.10.2015r.k.38; pismo z 30.09.2015r. (...) wraz z tłumaczeniem k. 34i 37. /

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy decyzja organu rentowego w sprawie ustalenia ustawodawstwa właściwego dla wnioskodawczyni w zakresie ubezpieczeń społecznych była prawidłowa tak pod względem formalnym, jak i merytorycznym.

Materiał dowodowy zgromadzony w nin. postępowaniu nie dał podstaw do podważenia decyzji ZUS nr (...) z dnia 22 stycznia 2016 r.

W decyzji tej organ rentowy ustalił dla ubezpieczonej P. Z. (1) jako właściwe ustawodawstwo polskie w zakresie zabezpieczenia społecznego na okres od dnia 1 lutego 2014 r. do nadal.

Decyzję powyższą organ rentowy wydał w oparciu o przepisy art. 11 i 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 r.).

Artykuł 11 cyt. rozporządzenia określa ogólne zasady dotyczące podlegania ustawodawstwu danego Państwa Członkowskiego. Zgodnie z ust. 1 tego artykułu, osoby, do których stosuje się rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego. Ustawodawstwo takie określane jest zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia. Przepis ust. 3 pkt a rozporządzenia stanowi, że -zgodnie z przepisami art. 12 do 16 rozporządzenia- osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

Przepis art. 13 cyt. rozporządzenia określa ustawodawstwo właściwe dla osób wykonujących pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich: ust. 1 reguluje kwestie ustawodawstwa właściwego dla osoby, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej Państwach Członkowskich, ust. 2 – dla osoby, która normalnie wykonuje pracę na własny rachunek w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, a ust. 3 – dla osoby, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich. Zgodnie z ust. 3 cyt. przepisu osoba taka podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z przepisami ust. 1.

Przepisy dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ujęte zostały w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. (Dz.U.UE L 284/1 z dnia 30 października 2009 r.). W rozporządzeniu tym (w jego art. 14) zawarto m.in. szczegółowe uregulowania dotyczące stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego, tj. rozporządzenia nr 883/2004. W dodanym z dniem 28 czerwca 2012 r. art. 14 ust. 5b postanowiono, że do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego nie będzie brana pod uwagę praca o charakterze marginalnym. Wskazano przy tym, że art. 16 rozporządzenia wykonawczego stosuje się we wszystkich przypadkach objętych niniejszym artykułem. W art. 16 rozporządzenia nr 987/2009 ujęta została procedura stosowania art. 13 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z nią osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania (ust. 1). Instytucja ta niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3). W przypadku, gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa - niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego. W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4). Jeżeli zainteresowany nie dostarczy informacji, o których mowa w ust. 1, niniejszy artykuł stosuje się z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, gdy tylko instytucja ta zapozna się z sytuacją tej osoby, na przykład za pośrednictwem innej instytucji zainteresowanej (ust. 6).

Analizując postępowanie polskiej instytucji ubezpieczeniowej zmierzające do wydania zaskarżonej decyzji, nie sposób postawić temu organowi jakiegokolwiek zarzutu dotyczącego naruszenia procedury ustalania ustawodawstwa przewidzianej w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009. Sama ubezpieczona podnosiła natomiast zarzut naruszenie przez organ rentowy przepisów art. 14 ust. 5b ww. rozporządzenia. W ocenie Sądu, do naruszenia powyższego przepisu nie doszło.

Pamiętać przy tym należy, że to nie czynności samej ubezpieczonej czy jej s. pracodawcy kreują sytuację prawną P. Z. (1) w zakresie podlegania ustawodawstwu właściwego kraju z uwagi na wykonywaną jednocześnie działalność gospodarczą i świadczoną pracę najemną w więcej niż jednym państwie członkowskim UE. Procedura ustalania ustawodawstwa właściwego dla takiego ubezpieczonego została szczegółowo opisana w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009. Zgodnie z tą procedurą, to instytucja ubezpieczeniowa Państwa Członkowskiego miejsca zamieszkania zainteresowanego (a więc w niniejszej sprawie ZUS) ma kompetencję do ustalania ustawodawstwa zainteresowanego w zakresie ubezpieczeń społecznych, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego i art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Ustalone przez nią ustawodawstwo ma charakter tymczasowy. Oznacza to, że właściwa instytucja zainteresowanego Państwa Członkowskiego może w terminie 2 miesięcy od momentu poinformowania wnieść zastrzeżenia do takiego ustalenia wstępnego. W przypadku rozbieżności opinii pomiędzy zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi w ust. 4 art. 16, przy czym zastosowanie ma również art. 6 rozporządzenia wykonawczego, traktujący o

tymczasowym stosowaniu ustawodawstwa. Ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia ww. instytucji lub właściwych władz. Staje się ono ostateczne, gdy żadna z tych instytucji lub władz nie wniesie zastrzeżeń w terminie 2 miesięcy od poinformowania jej o ustaleniu ustawodawstwa tymczasowego.

I tak też się stało w nin. sprawie. Gdy polska instytucja ubezpieczeniowa (ZUS) w piśmie z dnia 29 października 2015 r. ustaliła dla ubezpieczonej od dnia 1 lutego 2014 r. jako właściwe w zakresie zabezpieczenia społecznego ustawodawstwo polskie poinformowała instytucję ubezpieczeniową S., która do ustalenia tego nie wniosła zastrzeżeń. Wcześniej zaś obie instytucje ubezpieczeniowe zainteresowanych państw nawiązały kontakt, wymieniły wzajemne opinie i doszły do wspólnego porozumienia, które znalazło wyraz w piśmie z dnia 29 października 2015 r., a następnie w zaskarżonej decyzji. Nie ma zatem podstaw do uznania, aby ZUS nie wyczerpał obowiązku nałożonego w/w przepisami. Dowodem na to jest fakt przesłania pisma z dnia 29 października 2016r. – adresowanego do wnioskodawczyni – do wiadomości instytucji ubezpieczeniowej s. (...) w B. .

W błędzie pozostaje też odwołująca twierdząc, że organ rentowy naruszył przepis art. 14 ust. 5b rozporządzenia nr 987/2009. Przepis ten stanowiący, że praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego obowiązuje od dnia 28 czerwca 2012 r. Ubezpieczona podpisała umowę o pracę ze spółką s.w dniu 1 lutego 2014 r. i od tej daty ocenie podlegał charakter jej pracy i jej faktyczne wykonywanie na terytorium R. S., ale tylko w zakresie niezbędnym do wydania zaskarżonej decyzji. W ocenie sądu polska instytucja ubezpieczeniowa prawidłowo kierowała się ustaleniami zawartymi w zawiadomieniu (...) w B. z dnia 25 lipca 2013r. i 30 września 2015r. – opisanych w ustaleniach faktycznych niniejszego uzasadnienia .

Dodatkowo wskazać należy, że –biorąc pod uwagę wynagrodzenie osiągnięte przez ubezpieczoną z tytułu wykonywania ww. umowy (wskazane w ustaleniach faktycznych) przy uwzględnieniu podkreślanego przez P. Z. (1) faktu wykonywania pracy na terenie S. oraz koniecznego w związku z tym ponoszenia kosztów co najmniej dojazdu – za prawidłowe uznać należy, dla potrzeb niniejszej sprawy, stwierdzenie, iż zysk ekonomiczny dla ubezpieczonej z tytułu wykonywania ww. pracy był niewielki.

W niniejszej sprawie nie zaistniała sytuacja wskazywana przez wnioskodawczynię w odwołaniu, że polska instytucja ubezpieczeniowa dokonała oceny prawnej umowy o pracę z dnia 1 lutego 2014r. nie mając kompetencji do takiej oceny.

Po raz kolejny wskazać należy, iż w niniejszej sprawie podstawę prawną stanowi art.14 ust. 5b rozporządzenia nr 987/2009.

Jednakże decyzja polskiej instytucji ubezpieczeniowej w zakresie ustalenia ustawodawstwa właściwego nie zamyka stronie możliwości wystąpienia do s.instytucji ubezpieczeniowej o wydanie decyzji / postanowienia w przedmiocie ustalenia podlegania ustawodawstwu s.z tytułu wykonywanej pracy na podstawie umowy o pracę z dnia 1 lutego 2014r. W ten sposób zagadnienie prawne rozstrzygnięte byłoby przez uprawnioną do tego s.instytucję ubezpieczeniową, przy zastosowaniu przepisów prawa s., od której to decyzji przysługiwałby tryb odwoławczy .

Jednakże do momentu kiedy taka decyzja/ postanowienie nie zostanie przesłane polskiej instytucji ubezpieczeniowej, która nie zgłosi do tego stanowiska zastrzeżeń w terminie dwóch miesięcy i do momentu kiedy do polskiej instytucji ubezpieczeniowej nie zostanie przesłany wspomniany w niniejszym uzasadnieniu formularz (...) P. Z. (1) polega polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczeń społecznych .

W ocenie Sądu, z nieuzasadnionych powodów ubezpieczona uważa, że ZUS powinien do jego sytuacji faktycznej zastosować przepis art. 13 ust. 3 cyt. wyżej rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, a stosując przepis art. 11 ust. 3 lit. a tego rozporządzenia naruszył prawo, w tym m.in. przepis art. 11 ust. 1 ww. rozporządzenia. Z powyższym stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Z pisma s. (...) instytucji ubezpieczeniowej z dnia 25 lipca 2013r. wynika jasno, że instytucja ta wspólnie z Narodowym Inspektorem Pracy dokonała kontroli pracodawców zatrudniających osoby o podejrzenie

niskich zarobkach i ze znikomym zobowiązaniem pracy. Wśród tych pracodawców znalazła się spółka (...) s.r.o., z którą ubezpieczona w dniu 1 lutego 2014 r. podpisała umowę o pracę na czas nieokreślony. W wyniku ww. kontroli upoważnione-według prawa (...) instytucje ustaliły, że kontrolowane podmioty, w tym (...) s.r.o., są jedynie spółkami tzw. skrzynkowymi, a ich pracownicy nie wykonują pracy na terenie R. S.

W takim stanie rzeczy S. P. wprost oświadczyła (w piśmie z dnia 25 lipca 2013 r.), że u pracowników (...) s.r.o. z siedzibą B. B. , którym do daty sporządzenia zawiadomienia tj. do 25 lipca 2013r. nie zostało wydane postanowienie w przedmiocie którym przepisom prawnym podlegają – to na podstawie ustaleń kontrolnych stwierdzono , że w/w firma jest tzw. firmą skrzynkową i na terenie R. S. nie dochodzi do realnego wykonania pracy przez pracowników . W takiej sytuacji właściwy oddział (...) wyda postanowienie o braku ubezpieczenia tzn. , że pracownicy ci nie podlegają (...) przepisom prawa . Te ustalenia dotyczą również wnioskodawczyni , która umowę o pracę z w/w spółką zawarła dnia 1 lutego 2014r.

Stąd też polska instytucja ubezpieczeniowa zasadnie zastosowała w sprawie art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia nr 883/2004 i wobec przyjęcia marginalnego wykonywania pracy na terytorium S. a wykonywania działalności gospodarczej na terytorium Polski (co nie było w sprawie sporne) uznała, że właściwym dla ubezpieczonej ustawodawstwem jest ustawodawstwo polskie. I tak ustalone ustawodawstwo stało się ostateczne wobec niezgłoszenia do tego ustalenia zastrzeżeń przez (...) instytucję ubezpieczeniową w terminie 2 miesięcy od otrzymania zawiadomienia o takim ustaleniu.

Powyższe ustalenie nie narusza przy tym treści art. 11 ust. 1 cyt. rozporządzenia, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującej. Wbrew twierdzeniom ubezpieczonej, nie podlegała ona ani nie podlega w tym samym czasie ustawodawstwu dwóch państw w zakresie ubezpieczeń społecznych. Zgodnie bowiem z zapisami art. 6 rozporządzenia nr 987/2009, w przypadku rozbieżności opinii pomiędzy instytucjami lub władzami zainteresowanych Państw Członkowskich w odniesieniu do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa (a takowe były w nin. sprawie) za tymczasowe, tj. do czasu ostatecznego ustalenia, uznać należało w nin. sprawie ustawodawstwo polskie. Ostatecznie zaś również ustawodawstwo polskie ustalone zostało jako ustawodawstwo właściwe dla ubezpieczonej. Wobec powyższego brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, aby w jakimkolwiek okresie ubezpieczona podlegała ustawodawstwu dwóch państw.

Mając na uwadze powyższe, w tym brak uzasadnionych podstaw odwołania, Sąd – w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.– oddalił je, o czym orzekł w pkt I wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł stosownie do przepisu art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804) .

Orzekając o kosztach zastępstwa procesowego sąd wziął pod uwagę wartość przedmiotu sporu 23279,52zł (karta 25 akt sprawy oświadczenie pełnomocnika ZUS złożone na rozprawie w dniu 22 czerwca 2016r. – protokół rozprawy 00:03:35 – 00:05:32.) oraz fakt , że odwołanie w sprawie zostało złożone po 1 stycznia 2016r. tj. po dacie wejścia w życie w/w rozporządzenia .